romantika

O DABAR ŽODIS TAU



Širdies stygos

NEW YORK TIMES bestselerių autorė

B.K. BORISON

svajonių knygos



O DABAR ŽODIS TAU

Širdies stygos

B.K. BORISON

Iš anglų kalbos vertė
Indrė Kairytė

svajonių knygos

Vilnius, 2026

Saulės spindulėlį primenantiems optimistams.
Ir debesuotam dangui, kurį jie praskaidrina.

1



DŽEKSONAS

– Ar tiki likimu?

– Tikiu, kad turėtum autis batus, – atsakau nepakeldamas akių nuo elektrinės krosnelės.

– Pirmiausia atsakyk į klausimą.

– Nemanau, kad tai darysiu, dėkui už pasiūlymą.

Naktį miegojau suknistai. Susidėjus pietus į dėžutę akinių lęšiai liko kažin kuo ištepti. Po nelaimingo atsitikimo su riešutų sviesto stiklainiu antradienio marškinius teko pakeisti ketvirtadienio marškiniais. Mane nepalūžusį palaiko tik viltis ir nenumatytiems atvejams saugomas krafinas, šiuo metu šylantis elektrinėje krosnelėje. Nė už ką jo neprisvilinsiu.

Adelina purkštauja.

– Klausimas rimtas, Džeksonai.

– Rimtas klausimas, užduotas pusę aštuonių antradienio rytą, nėra rimtas klausimas, Ade.

Sesuo, stovinti šalia manęs ir užsisvajojusi kertanti „Lucky Charms“ dribsnius, nesiduoda sugluminama. Į kriauklę nuskrenda pasagos formos zefyriukas.

– Ar tiki likimu? – vėl klausia.

– Ar tikiu kosmine jėga, vadovaujančia mūsų sprendimų priėmimo procesui ir vedančia iš anksto numatytu keliu iki jau numatytos pabaigos? – Stipriai pasuku krosnelės sukutį į dešinę pusę. – Tikrai ne.

Adė išpučia akis.

– *Rimtai?* Po visko, ką mums teko patirti?

Adelina, grįždama padėti į vietą dribsnių dėžutės, iš kurios valgė, stumteli mane klubu. Veide – paaugliško pasipiktinimo kaukė.

– Nemanai, kad likimas suvedė mane, tave ir Penelopę?

Prunkšteliu.

– Ne. Tikiu, kad mus suvedė Vaiko teisių apsaugos tarnyba. Teismo procesas dėl globos paskyrimo. Mūsų motinos negebėjimas būti atsakinga gimdytoja. – Linkteliu į koridorių. – Prašau autis batus. Vėluojame.

– Pirmiausia man reikia daugiau dribsnių. – Adelina „Lucky Charms“ dėžutę pakeičia į „Froot Loops“ ir pradeda juos pilti į ne vietoje stovintį kavos puodelį – beria po vieną dribsnį. Stovėdamas prie elektrinės krosnelės stengiuosi nepratrūkti.

– Ar tyčia tai darai?

Sesuo pašnairuoja taip, kaip moka tik penkiolikmetės.

– Ką?

– Tą dalyką su dribsniais.

Dar trys dribsniai atsidaužia į puodelio kraštą. *Tekšt. Tekšt. Tekšt.* Adelina išsišiepusi dėbso į mane.

– Kokį dalyką su dribsniais?

– Nesvarbu. – Neturiu tam laiko. Atidaręs krosnelę išsitraukiu nedidukę skardą, ant kurios – mano sveiką protą palaikantis kepinys. – Kur tavo sesė?

– Kodėl *mano* sesė ji yra tada, kai vėluoja, o *tavo* sesė, kai užsakinėja tą keistą hipišką tavo mėgstamą picą?

Atsargiai suvynioju krafiną į popierinį rankšluostį, glaudžiu prie krūtinės kaip naujagimį.

Adelina raukosi.

– Ar naktį miegojai?

– Miegojau.

Maždaug keturias valandas, bet sąmonė tikrai buvo kuriam laikui užtemusi.

– Nemeluok. Valgysi nenumatytiems atvejams saugomą krafiną, be to, esi atžaresnis nei visada.

– Niekada nebūnu atžarus. – Pastveriu iš sesers rankų dribsnių dėžutę ir, nepaisydamas jos papūstų lūpų, dedu atgal į podėlį mums už nugarų. – Be to, nesu toks nuspėjamas.

– Džeksonai, – atkerta Adelina, – esi labiausiai nuspėjamas žmogus iš visų mano pažįstamų.

Ji aukščiau ant peties patraukia kuprinę, šviesūs plaukai švytruoja surišti į uodegėlę. Motinai trūko daug ko: sveiko proto, gebėjimo laikytis dienotvarkės ir nepamiršti pamaitinti vaikų, bet savo puikios išvaizdos genus tikrai perdavė.

Medaus atspalvio švelniai besibanguojantys plaukai. Blyškios mėlynos akys. Kaip nusišypsojus krypteli viena apatinės lūpos pusė. Adelina, Penelopė ir aš esame vienas kito kopijos, nors tėvai ir skirtingi.

– Kodėl turime taip anksti išeiti? – skundžiasi Adelina.

– Nes studijoje manęs laukia susitikimas.

Adelina primerkia akis.

– Kokiu klausimu?

– Neįsivaizduoju.

Įprastai darbe man netenka dalyvauti asmeniniuose susitikimuose su viršininke. Kas valandą užimu visas trisdešimt šešias sekundes eterio laiko. Pranešu oro ir eismo sąlygas, o paskui pasitraukiu į šalį. Būtent taip man ir patinka.

Likusį laiką tvarkau mūsų vietinės radijo stoties finansus. Duomenų lentelės mane ramina. Galbūt Megė, 101.6 LENGVAI FM stoties vadovė, nori pasikalbėti apie mano įvestą naują spalvinę dokumentų tvarkymo sistemą.

– Ar Megė skirs tau asmeninę laidą?

Man nepatinka tos jaudulio gaidelės sesers balse. Ar ta gryna panika, kaipmat surakinanti man gerklę.

– Ne, nemanau, kad to norėtų.

– Kodėl ne?

– Nes neturiu apie ką kalbėti.

– O gal turi *per daug* ką pasakyti, – pakomentuoja Adelina, ketinanti nugnybti mano krafino kampelio. Mėginu pliaukštelėti jai per ranką, bet sesuo sugeba kąsnelį nučiupti ir, pergalingai išsišiepusi, įsimeta į burną. – Paskutinį kartą pavaduodamas Eideną gal dvidešimt tris minutes dėstei apie perkūniją žiemą.

Kaip žmogui, savo noru dirbančiam radijo stotyje, improvizuoti man nesiseka. Kiekvieną kartą, kai manęs paprašoma pavaduoti kurį nors vedėją, nusišneku. Nepavadinčiau to scenos baime, veikiau... visišku atitrūkimu nuo realybės. Kai neturiu scenarijaus, mano protas ištuštėja. Nebevaldau žodžių. Esu kone tikras, kad netenku sąmonės. Vėliau nieko neprisimenu, tik neapleidžia gėdos jausmas.

Atsidūstu.

– Tau nederėtų klausytis, ką kalbu radijuje. Tokiu metu turėtum miegoti.

– Ponia Sing neprieštarauja.

Tais vakarais, kai ilgai dirbu, su mergaitėmis pabūna mūsų aštuoniasdešimtmetė kaimynė. Sėdi svetainėje su niekada nepabaigiamu mezginiu ir laido pasyviai agresyvius komentarus apie saldumynų stoką podėlyje.

– Viešpatėliau. Džiaugiuosi, kad ponia Sing neprieštarauja.

– Kartais mums su Penelope patinka prieš užmiegant paklausyti tavęs. Prisimeni, kai buvome mažytės, o tu mums vietoje pasakų prieš miegą skaitydavai orų prognozes?

– Taigi, prisimenu.

Pamenu mažas galveles, sudėtas ant vienos pagalvės, žvelgiančias plačiomis, nemirksinčiomis mėlynomis akelėmis. *Daugiausia bus debesuota, žemiausia temperatūra – maždaug penkiolika laipsnių. Pirmadienis. Nestipraus lietaus tikimybė. Debesuota su pragiedruliais, aukščiausia temperatūra sieks net dvidešimt tris laipsnius.* Nenumaniau, ką su jomis darysiu, tik supratau norintis suteikti seserims kai ką geresnio, nei tuo metu turėjo. Kai ką geresnio, nei turėjau *aš.*

– Kai esu radijo stotyje, galite bet kada parašyti žinutę. Arba, jei nebenorite, kad vakarais išeičiau, galiu pakeisti darbo grafiką. Man nebūtina skaityti orų.

Adelina purto galvą.

– Jokiu būdu. Tau labai patinka skaityti orus, o mums čia viskas gerai. Ponia Sing mezga mums derančius šalikus. Negalime žlugdyti jos vilčių. – Sesuo prisėlinusi pavagia dar kąsnelį krafino. Leidžiu jai tai padaryti. – Be to, man visai patinka mintis, kad tu migdai visą Baltimorę.

Apmąstau Adelinos žodžius.

– Nesuprantu, ar tai komplimentas.

– Tai komplimentas.

Adelina pasičiumpa nuo spintelės kavos puodelį su dribsniais.

– Pasakysiu, jei tavo darbo sąlygos mums nebepatiks.

– Pažadi?

– Ar kada nors nepasakėme, kai mums kas nors nepatiko? – Sesuo spragteli man į akinių lęšius jungiantį tiltelį. – Pažadu, Džeki.

– Puiku.

Kai oficialiai perėmiau mergaičių globą, sakiau, kad gal ir ne visada pavyks išpildyti jų lūkesčius, bet pažadėjau stengtis. Joms tereikia su manimi pasikalbėti. Tada man buvo vos dvidešimt, o joms aštuoneri, tačiau tapoma tikra šeima.

Štai kodėl tikiuosi, kad šįryt manęs neatleis iš darbo. Susitikimas su Mege mano kalendoriuje atsirado tik vakar vėlai vakare ir be jokio konteksto. Tik kvietimas ir mėlyna spalva pažymėtas laiko intervalas su grėsminga antrašte – PLANAVIMAS.

Žvilgsnis šaudo nuo laikrodžio prie laiptų ir laukujų durų.

– Penelope! – surinku. Adelina krūpteli. – Mums jau reikia eiti!

– Ateinu! – suklykia ji.

– Sakei taip prieš dešimt minučių!

– Taip, na, aš stengiuosi!

– Kodėl tavimi netikiu?

– Nes tau sunku pasitikėti žmonėmis! – laiptais kaipmat atskrieja atsakymas. – Tai reikėtų aptarti su psichoterapeutu, – dar priduria ji.

– Aptariau! Išsamiai!

Neoniniame laikrodyje ant mikrobangų krosnelės dar vieną skaitmenį pakeičia didesnis.

– Jei po trisdešimties sekundžių tavęs čia nebus...

– Ateinu, ateinu, – uždususi išspaudžia sesuo, o ant laiptų pasigirsta žingsniai.

Išdygsta galva su šviesiais plaukais, nukirptais ties pečiais. Kai Penelopei buvo dešimt, nusprendė norinti *skirtis* nuo dvynės. Šis noras pasireiškė savarankišku apsikirpimu užsidarius miegamojo spintoje, po to abi dvi savaites liejo ašaras.

Panardinusi nosį į telefoną sesuo nežiūrėdama pastveria nuo grindų kuprinę.

– Penelope. Taisykles žinai. Prieš mokyklą – jokio telefono.

Ji iškelia ranką.

– Tam yra priežastis.

Pasičiupęs krepšį persimetu per petį.

– Jei turėsiu perklausyti dar vieną tinklalaidę, kaip žinoti, priklausai Konrado ar Džeremajo komandai, aš išprotėsiu*.

Penelopė teikiasi pasišlykštėjusi pašnairuoti į mane.

– Nes nesugebi pripažinti klydęs.

– *Vienintelė* priežastis, kodėl priskiri save Džeremajo komandai, – dėl jų eteryje juntamos traukos, – pareiškiu vėl įsiaudrinęs. Klausyti tos tinklalaidės automobilyje pakeliui į Ošen Sitį buvo pats blogiausias kada nors priimtas sprendimas. Ištisą dieną nesikalbėjome. – Jei labiau įsigilintum į nelemtąją knygą, priklausytum Konrado komandai.

* Kalbama apie paauglių mėgstamą serialą „Vasara, kai tapau graži“, angl. „The Summer I Turned Pretty“, sukurtą pagal to paties pavadinimo knygą. Veiksmas sukasi apie Izabelės ir brolių Konrado ir Džeremajo meilės trikampį (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

Penelopė skubiai mane nutildo, o Adelina pasilenkia žvilgtelėti į ekraną. Išplečia akis.

– Oi, velnias, – pakomentuoja. – Pamiršau, kad jau šiandien.

Nenoromis mėginu ką nors pamatyti virš seserų pečių, bet telefonas pakreiptas žemyn, dvi šviesiaplaukės galvos užstoja vaizdą.

– Apie ką kalbate? Kas vyksta?

– Vėžlys, – atsiliepia choru.

– Koks dar vėžlys?

Adelina ištiesusi ranką padidina Penelopės telefono garsą. Virtuvę užpildo pažįstamas moteriškas balsas.

– *Sveika sugrįžusi, Baltimore. Vėžliškai leidžiame laiką čia, Nacionaliniame akvariume, kuriame laukiama Domino, žaliojo jūrų vėžlio, pasiruošusio žaviojoje Baltimorėje sukelti bangas.*

Tą balsą pažinčiau bet kur. Tamsoje. Akis rėžiančioje dienos šviesoje. Net ir labai nedaug pamiegojęs. Net ir *košmaruose*. Raiškus, džiugus ir neblėstančio optimizmo kupinas balsas yra mano asmeninio pragaro pranašas.

Mėginu pagriebti telefoną užsibrėžęs sviesti jį pro langą, bet Penelopė, nė nepasivarginusi pakelti akių, palinksta į kairę. Adelina sutartinai pajuda su ja ir ištraukusi telefoną iš sesers rankų atsuka man nugarą. Abi neatplėšia akių nuo transliacijos ekrane.

Pasidavęs atsidūstu.

– Kodėl žiūri Dilailos Stiuart laidą?

– Dėl vėžlio, – atsako Penelopė. – Ir todėl, kad Dilaila man patinka.

– Dilaila tau *nepatinka*, – atrėžiu, o susierzinimas surakina gerklę.

Viena yra visai Baltimorei įsimylėti šią pranešėją iš „YBAL žinių“. Visai kas kita, kai ji pakeri mano *seseris*.

Adelina perveria mane žvilgsniu.

– Vis dar esi *užsiciklinęs*, ką?

– Taip nėra. – Tai reikštų trumpalaikį jausmą. Mano požiūris į Dilailą Stiuart yra ilgalaikis ir nekintantis. Susibrukęs į burną krafiną, agresyviai kramtau. – Ji negerbia orų prognozių.

– O kaip atrodo pagarba orų prognozėms?

– Dilaila vartoja pernelyg daug kalambūrų, – dėstau. – Ir pagalbinių priemonių. Joks save gerbiantis orų pranešėjas nenaudoja pagalbinių priemonių.

Dilaila Stiuart į orų prognozes žvelgia kaip vaikas saldainių parduotuvėje. Jai viskas atrodo nuostabu. Niekas nekelia rūpesčių. Netikėta audra? Jokių problemų. Drėgmė tokia stipri, kad jautiesi it irtumeisi per želę? Nuostabu.

Pasirodo šeštos valandos žiniose dailiai susišukavusi kaštoninius plaukus, šypsodama lyg saulė, ir niekam nerūpi, Dilaila Stiuart teisi ar klysta. Lažinuosi, kad jai Ketė iš Dandolko nesiunčia šešių puslapių laiškų, nesiskundžia, kad dėl netikslios orų prognozės buvo apsemtas jos biuikas, nes ji neuždarė stoglangio.

Nesvarbu, kad Ketei iš Dandolko apskritai nereikėjo palikti stoglangio atidaryto.

Labai pagrįstai profesine prasme nemėgstu Dilailos Stiuart ir jos taikomų metodų.

– Manyčiau, vis dar pyksti, nes Dilaila apipylė pudingu tavo mėgstamiausius marškinius, – svarsto Penelopė, nepakeldama akių nuo telefono. – Ir todėl, kad subraižė tavo automobilio dureles.

– Taip, būtent tai ji ir padarė.

Neskaitant jos juokingų pranešimų apie orus, Dilaila Stiuart yra siaubingas žmogus.

Televizijos studija įsikūrusi kitoje gatvės pusėje nuo radijo stoties. Dalijamės automobilių stovėjimo aikštelę tame kvartale, mieste meiliai pakrikštytame Transliacijų kalva. Dilailą matau nuo trijų iki penkių kartų per savaitę, ir kone visada susitikimas užsibaigia mano nuosavybės sugadinimu. Šaliko. Mėgstamiausių žalių marškinių. Automobilio keleivio pusės durelių.

– Ar todėl jos nekenti? – pasitikslina Penelopė.

– Nejuntu jai neapykantos, – suniurzgu.

Aš jos nesuprantu. Atrodo erzinanti. Dirginanti. *Chaotiška.* Niekada nesuvaldydavau chaoso, o Dilaila Stiuart – tartum klastingas uraganas su nederančių atspalvių pasteline apranga ir dėme tiesiai ant krūtinės, palikta nuo per pietus valgyto maisto.

– Jos visur daug, – priduriu.

Penelopė su Adelina susižvalgo.

– Kas?

– Ar vis dar klijuoji lipniuosius lapelius ant jos automobilio lango?

Sudvejoju.

– Tik tada, kai sustoja ant linijos.

O tai vyksta antradieniais, trečiadieniais ir, nors ir keista, kas antrą penktadienį. Atrodo, jos chaosas *vyksta* pagal tam tikrą modelį. Jį įžiūrėsi tik stipriau prisimerkęs.

– Elgiuosi maloniai, – ginuosi.

– Klijuoji pasyviai agresyvius lipniuosius lapelius ant jos automobilio lango, Džeksonai. Kas čia malonaus?

– Galėčiau ant automobilio lango klijuoti *agresyvius* lipniuosius lapelius.

Adelina vėl į mane dėbteli nesužavėta.

– Manau, tiesiog pavydi, nes *ji* kiekvieną kartą atsistojusi priešais kamerą nevirsta niekus pliauškiančia enciklopedija.

Ranka persibraukiu veidą. Šis rytas visiškai niekam tikęs.

– Taip, turbūt tiesą sakai. – Pačiumpu telefoną iš Adelinos rankos. – Kodėl Dilaila apsivilkusi vėžlio kostiumą?

– Ar nesiklausei, kas vyksta? Akvariume apsigyvens naujas vėžlys.

Mažučiame telefono ekrane Dilaila plačiai šypsosi kamerai nepaisydama žmonių, jai už nugaros sustojančių paspoksoti ir pirštais rodančių į didžiulį jos kiautą. Primena transliaciją „Orioles“ beisbolo komandos sezono pradžioje, kai Dilaila persirengė agurkėlių pagardu*. Iš kur ji traukia tokias aprangas? *Absurdas.*

– Tai nepaaiškina, kodėl naujienas praneša Dilaila. – Keliu telefoną arčiau akių. – Ji turėtų pranešti orus.

Penelopė vėl pastveria telefoną.

– Dilaila plečia savo veiklos ribas. Praėjusią savaitę pasakojo apie tai, kad stengiamasi iki pavasario vidinę uosto dalį paversti tinkama maudynėms.

Man išsprūsta juoko ir kosulio mišinys. Paskutinį kartą, kai lankiausi uoste, prie Bondo gatvės prieplaukos mačiau plūduriuojantį pirkinių vežimėlį.

– Čia rimtai? Maniau, tai tik juokelis.

Sesės manęs nepaiso.

* Per „Orioles“ beisbolo komandos rungtynių pertrauką vyksta Dešrainių lenktynės, kuriose varžosi agurkėlių pagardas, kečupas ir garstyčios.

– O prieš savaitę rengė šaunų pranešimą apie botanikos sodą. Dilaila praneša ne vien orus, Džeksonai.

Taip, pasirodo, Dilaila žavisi vėžliu vardu Domino ir temine apranga.

– Gerai, na, pavėluosime, jei dabar pat nelėksime į automobilį.

Žvilgtelėjęs į laikrodį atsidūstu. Vos spėsiu išleisti jas prie mokyklos. Kone neabejotinai pavėluosiu į Megės paskutinę minutę paskirtą susitikimą.

Megės paskutinę minutę paskirtą – paniką keliantį – susitikimą.

Sprandą pradeda nemaloniai nežėti.

– Prašau atiduoti man telefoną.

Mane atakuoja dvi vienodos grimasos, bet telefoną atiduoda daugiau nieko nekomentuodamos. Koridoriumi patraukia tolyn nuo manęs, renka mokyklai reikalingus daiktus ir tikriausiai po nosimi niurna skųsdamosi, kokį nepataisomą šunsnukį brolį turi.

Ketinu užtemdyti ekraną, bet Dilaila Stiuart mane išblaško.

Plaukmenį primenančia ranka moja kamerai, o nelygi šypsena tokia plati, kad net akys prisimerkia. Absurdiškai atrodo stovėdama ant prieplaukos krašto šaltyje išraudusiais apvaliais skruostais, garbanotiems plaukams laisvomis bangomis vilnijant ant pečių. Vėžlio kiautas slysta nuo kairio peties, o grupelė paauglių už trijų metrų jai už nugaros pakaitomis prabėga priešais kamerą.

Tačiau Dilaila viskam tik šypsosi. O gal visko nepaisydama.

– *Domino galėjo įsikurti bet kur, bet štai jis čia, su mumis. Suplanuotas jo atvykimas į vieną iš geriausių jūrinių gyvūnų*

reabilitacijos centrų šalyje. Tik todėl, kad buvo ten, kur neturėjo. Panašu, likimo pirštas atvedė šią naują garsenybę su kiautu, – pavartau akis, – *į jo ilgalaikius namus.*

Žvelgdamas į ekraną mirksiu. Likimo pirštas. Absurdiška sąvoka absurdiškiems žmonėms. Paauglėms mergaitėms ir juokingoms orų pranešėjoms, užsibrėžusioms mokslą paversti cirku. Prunkštelėjęs galiausiai užtemdau telefono ekraną.

Kokia keista moteris.



DILAILA STIUART: Dilaila Stiuart tiesiogiai iš Nacionalinio akvariumo. O dabar žodis tau.



2

DILAILA

Ir toliau šypsokis, sakau sau, žvelgdama į mažutę raudoną švieselę ant kameros. *Jau beveik baigta. Dar kelios minutės. Tik nesiliauk šypsotis.*

Markas, mūsų niurzga barzdočius operatorius, iškelia ranką ir skaičiuoja nuo penkių iki vieno. Kai pagaliau iškelia nykštį, lemputė užgęsta, ir aš, išleidusi ilgai tramdytą atodūsį, nutraukiu nuo kaktos vėžlio šalmą.

– Nufilmavai?

Jis suniurzga, o tai Marko kalba reiškia: *Taip, šauniai padirbėta. Puikiausias tavo pranešimas iki šiol. Labai tavimi didžiuojuosi.* Vyras bendrauja daugiausia vienskiemeniais žodžiais, rankų mostais ir abejingais žvilgsniais. Su Marku turiu pati užpildyti daugelį spragų, bet mums taip tinka. Po trejų bendro darbo metų beveik pralaužiau jo kietą kiautą.

Beveik.

– Šaunu.

Mėginu išsivaduoti iš kiauto, pritvirtinto man prie nugaros. Dabar vasario mėnuo Baltimorėje, bet su vėžlio kostiumu karšta, kiautas sunkus. Su šiuo kvailu kostiumu stipriai prakaituoju. Net neįsivaizduoju, iš kur Kitas – mano

viršininkas ir, pasirodo, vėžlių mylėtojas, – ištraukė tą kiautą.

Rado Merilando universitete? Gal pats pavogė iš Testudo*?

Nusisegusi šalmą žvilgteliu į Marką.

– Keliausime atgal į studiją, o gal Kitas dar pageidauja, kad paimčiau interviu iš vėžlio?

Juokas pro ašaras. Man skiriamos vis absurdiškesnės užduotys. Prieš dvi savaites nurodė apsilankyti Hampdeno festivalio metu vykstančiose klozetų lenktynėse. Įprastomis aplinkybėmis nė nemirktelėjusi rengčiau reportažą apie Baltimorės gyventojų pamėgtą tradiciją, juolab kad ji vyksta mano rajone. Tačiau jis nurodė man visą transliaciją sėdėti ant klozeto.

Tą dieną buvo sunku šypsotis.

Noriu, kad į mane būtų žiūrima rimtai. Sunku pasiekti, kad į tave žiūrėtų rimtai, kai sėdi ant klozeto arba vilki vėžlio kostiumą.

Markas nepakelia akių nuo telefono, nykščiu brauko ekraną. Esu kone įsitikinusi, kad net mane partrenkus miesto autobusui jis to nepastebėtų. Kaip operatorius, susitelkti sugeba itin trumpai.

– Markai, – kalbinu vėl, – ar jau baigėme?

Jis linkteli nesivargindamas žiūrėti man į akis.

– Taip. Tau laikas grįžti į studiją.

Mėginu ištraukti kitą ranką iš vėžlio kiautą laikančio diržo, bet šis susisukęs. Vis sukuosi ratu it savo uodegą besivaikantis šuo.

* Merilando universiteto simbolis vėžlys.

– Žinau. Maždaug po pusvalandžio jau reikės pranešti orus.

– Ne dėl to, – atsiliepia Markas. – Šįryt orus praneš Leonas. Kitas nori, kad dalyvautum susitikime.

Liaujuosi suktis ratu, o širdis it akmuo nusėda skrandyje.

– Bet aš visada iš ryto pranešu orus.

Būtent orus ir *noriu* pranešinėti. Nežinia kaip atsidūriau juokingų reportažų pragare, kuriame mane supa klozetai, vėžliai ir tušti sandėliai – Kito teigimu, istoriškai atkurti, bet, pasirodo, virtę sąvartynu.

Galiausiai Markas pakelia akis nuo telefono. Veide matyti kažkas miglotai primenančio užuojautą.

– Ne šiandien. Šiandien vos tik grįšime turiu pristatyti tave į Kito kabinetą. Jokių pasiteisinimų.

Pasišiaušiu.

– Ką? Esi mano prižiūrėtojas? Ar kyla grėsmė, kad paspruksiu?

– Nesu tavo prižiūrėtojas, bet... – Marko lūpų kampučiai kilsteli. – Nepasirodei darbuotojų susirinkime, per kurį aptarinėjome tavo reportažą iš „Pimliko“ žirgų lenktynių.

Šniurkštelėjusi nukreipiu dėmesį į žėrintį uosto vandenį. Šiandien ryškiai šviečia saulė, danguje nė debesėlio.

– Taip, na, neužsivedė automobilio variklis.

Be to, nejutau poreikio trylika kartų vis iš naujo peržiūrėti įrašą, kaip paslydusi veidu teškiuosi į hipodromo purvą. Retai kada peržiūrinėjame ankstesnes laidas, bet nežinia kodėl Kitas pareikalavo, kad visa stotis susirinktų aptarti būtent to reportažo. Tikriausiai tą akimirką, kai tiesioginiame eteryje paslydusi pargriūvu, buvo sulėtinęs, priderinęs kokią absurdišką dainelę. Lažinuosi, kad tokia jo kompiuterio ekrano užsklanda: aš, hipodrome su savo

saulės spalvos elegantiška skrybėlaite, nuo smakro iki pat kulkšnių apsitaškiusi purvais.

Nežinau, kada Kitas pradėjo taip mėgautis stebėdamas, kaip užsitraukiu gėdą, bet tai man prilygo lėtai kelionei per pragarą. Jaučiuosi nuvargusi. Pavargau stebėti, kaip jis drumsčia vandenį ir liepia man tvarkytis su iškilusiomis nuosėdomis. Rengiau reportažą įbridusi į uosto vandenį, šalia pusiau panirusio pirkinių vežimėlio. Apsivilkusi dviem dydžiais per didelę kolonijinių laikų suknelę tiesiogiai pranešiau naujienas iš Makhenrio forto. Rengiau reportažą ant galvos užsisodinusi gyvą beždžionę.

Man niekada netrukdė, kad prieš kamerą galiu pasirodyti absurdiškai, bet jau pradedu manyti, kad Kitas veikia piktybiškai.

Tai turėjo būti mano svajonių darbas, o ne tikras košmaras.

– Rimtai šiandien nepranešiu orų? – vėl pasiteirauju Marko.

– Šiandien ne. – Nustojęs rinkti įrangą primerkęs akis pažvelgia į mane. – Užjaučiu.

Dievulėliau, turbūt padėtis tikrai prasta, jei net Markas užjaučia. Kartą jis vožė man per galvą mikrofonu ir pareiškė, kad tai *į naudą visam mano kūnui*.

– Nieko tokio. – Nusitraukusi nuo rankų plaukmenis pasikišu po pažastimi. – Ei, ar Luna išbandė tą receptą, kurį tau daviau?

Paminėjus jo dukrą visas Marko veidas praskaidrėja.

– Taip, su juo tikrai padėjai bėdoje, ačiū. Mokslinis eksperimentas pavyko puikiai. – Jis pasikaso smakrą. – Bet kodėl po ranka turėjai šlykštuko receptą?

Nes vaikystėje buvau moksliukė, tokia likau ir suaugusi.

– Negi tu po ranka nelaikai šlykštukų receptų?

Markas tik sumirksi.

– Gerai, pats kaltas. – Kilsteliu rankovę ir atsidususi žvilgteliu į laikrodį. – Turbūt jau laikas judėti, ką?

Markas įtariai primerkia akis.

– Taip, reikėtų judėti.

– Atgal į studiją.

– Atgal į studiją, – sutinka jis, visa esybe iš esmės tapdamas žodžių *sutrikęs* ir *sunerimęs* apibrėžimu.

Lažinuosi, Markas pasirengęs įmesti mane į furgoną ir skrieti atgalios, kol aš visą kelią klyksiu ir spardysiuosi. Neturiu tam jėgų. Galėčiau pasiginčyti su Kitu dėl viso šito reikalo su šūdinomis užduotimis, bet niekada nebuvau gera kovotoja.

Visada maniau, kad, jei tik tinkamai atliksiu paskirtas užduotis, galėsiu kopti karjeros laiptais. Pasirodė, kad tie laiptai veda į bedugnę, iš kurios nėra jokio pabėgimo, o ją saugo stipriu pranašumo kompleksu pasižymintis vyras.

– Kur pastatei furgoną? – pasiteirauju.

Markas persimeta per petį mūsų laidų atsargas.

– Prie delfinų fontano.

Stebi mane, tartum ketinčiau sprukti. It planuočiau vilkėdama vėžlio kostiumą pasileisti šonine Baltimorės gatvele.

– Šaunu. Ten ir susitiksime.

– Verčiau jau pasirodyk.

Grasinimas nereikalingas. Kelionė iki furgono tokia rami, kokia gali būti rami kelionė per žmonių gausiai lankomą vietą centre, vilkint vėžlio kostiumą. Automobiliai pristabdo ir pypsi. Pro šalį praskriejantis dviratininkas šūkteli:

– Plaukmenis aukštyn, drauguži!

Kažkas iš gretimos prieplaukos, sudėjęs prie lūpų rankas, rikteli:

– O dabar žodis taaaaaaau!

Nusijuokusi nerūpestingai pamojuoju. Dalis Kito sukelto siaubo pasimiršta.

Dievinu šią dalį. Dievinu užmegzti ryšius su bendruomene. Dievinu sukelti žmonėms šypsenas. Dievinu žinojimą, kad kitoje miesto pusėje senelis sėdėdamas savo mėgstamiausioje vietoje ant sofos stebi mane per televizorių. Nesvarbu, kokia kvaila būtų istorija, giliai širdyje visada viliuosi, kad kažkam praskaidrinsiu dieną.

Užaugau Baltimorėje, per mirgantį televizorių senelio užgriozdintoje svetainėje žiūrėdama žinias. Tiesioginės vietinės transliacijos ir skubūs aktualios informacijos pranešimai tapo kiekvieno svarbaus gyvenimo įvykio fonu. Visada norėjau tapti šių burtų dalimi.

Tik niekada nemaniau, kad tai įvyks vilkint vėžlio kostiumą.

Studijos furgonas ten, kur jį ir palikome, – įkištas tarp neveikiančio ledų furgono ir šiukšlių konteinerio. Pagaliau pavyksta nusisegti vėžlio kiautą. Įmetusi jį vidun pasičiumpu krepšį, paliktą už keleivio sėdynės. Po nosimi niurnėdama apie šlykštukų receptus, Kitą ir vėžlį vardu Domino, atsegu jį visą tą laiką beviltiškai svajodama, kad ledų furgonas atvertų duris ir man būtų ištiestas braškinis ledų desertas.

Rausiuosi krepšyje. Du tušti vandens buteliukai. Radijo ryšio stotelė. Lankstinukas iš kalėdinių eglučių fermos Rytiniame krante, atvirukas iš antikvarinių daikčiukų parduotuvės Anopolyje. Mano mėgstamiausi kompaktiški rubino raudonumo lūpų dažai ir plaukų šepetys sulūžusia rankena.

Po ranka nė vieno megztinio. Ar ryškiai mėlynų palaidų kelnių, kurias galiu prisiekti vakar įsidėjusi.

– Ne, – sudejuoju, rausdamasi krepšyje, tartum tikėdamasi, kad atsivers slaptas skyrelis ir pasirodys koks nors geresnis pasirinkimas, nei vėžlio kostiumas. – Ne.

Markas šalia mano kiauto nusviedžia laidus ir padeda kameros dėklą.

– Pasiruošusi važiuoti?

– Ne.

– Kodėl ne?

– Nerandu drabužių.

Jo žvilgsnis nuslysta žemyn mano kūnu, vėl pakyla.

– Ar tu... nevilki drabužių?

Liaujuosi vertusi krepšį.

– Čia vėžlio kostiumas, Markai.

– Na, kelnės yra.

Pažvelgiu į savo kojas. Plaukmenimis paverstas kojas.

– Čia vėžlio kostiumo kelnės.

– Kalbant atvirai, nematau skirtumo.

– Aš ne... – atsidususi suspaudžiu lūpas. – Žinai, ką? Nesvarbu. Man reikia persirengti. Ar pakeliui į studiją galime užsukti į mano namus?

Markas nykščiu ir smiliumi švelniai suėmęs mane už žasto veda pro naujienų furgono priekį. Pastatęs prie keleivio pusės durelių patapšnoja per galvą. Suprantama, mano durelės yra šalia konteinerio.

– Neturime laiko. Privalai skubėti į susitikimą.

– Neisiu į tą susitikimą persirengusi vėžliu, Markai!

Jis apeina naujienų furgoną.

– Sakau tau, visai neatrodo kaip vėžlio kostiumo kelnės.

– Jos su plaukmenimis!

– Štai kas ten tokio? – Markas kiša raktelį į spynelę. Furgonas po mumis atgyja. – Šit kaip.

Susineriu ant krūtinės rankas.

– Gali vežti mane į studiją, bet *neisiu* vidun apsirengusi kaip vėžlys.

Po pusvalandžio jau stoviu „YBAL žinių“ prieangyje persirengusi vėžliu.

– Oho, – pakomentuoja Džiana, su puodeliais abejose rankose sustodama holo viduryje ir žingtelėdama atatupsta.

Žinau, kad abu puodeliai skirti jai. Kai pasineria į tyrimus, ją palaiko kofeinas ir tie mažučiai vaisinių užkandžių paketėliai iš „Costco“. Nuo stalo atsitraukia tik jų pritrūkusi. Tikriausiai sutikau ją pasipildančią atsargas.

Ji palenkia galvą, prisimerkusi žiūri, į didžiulį kuodą įkištas pieštukas virpa. Žvilgūs kaštoniniai plaukai, brangakmenius primenančios akys. Net ir kokias tris dienas nesipraususi vis tiek atrodo prabloškiamai.

– Dilaila? – pasitikslina.

– Taip, čia aš.

Džiana energingai sumirksi.

– Maniau, man vaidenasi, – suniurna. – Kodėl esi persirengusi vėžliu?

– Tau nesivaidena. – Tai tik vaikštantis Kito sukurtas košmaras. – Prašau, pasakyk, kad poilsio kambaryje turi kokių drabužių, kuriais galėčiau persirengti.

– Hm. – Ji žvilgteli į savo kojas, tada į manąsias. Džiana smulkutė, lyg gyventų pusbadžiu, o mano klubai keturiasdešimt ketvirto dydžio, apvalūs. Ji krūptelėjusi vėl nukreipia žvilgsnį į mano veidą. – Manau, turiu ten atsarginius

marškinėlius. Iš to studijos remto maratono, vykusio prieš porą metų.

– Bėgai maratoną?

– Ne, bet mėgstu nemokamus marškinėlius. – Pakėlusi prie lūpų vieną iš puodelių, garsiai šliurpteli kavos. – Kas dedasi? Kai rytą tave mačiau, nebuvai šitaip apsirengusi.

– Šįryt manęs nematei.

Džiana suraukia kaktą.

– Taip, mačiau. Kalbėjomės apie naują barą, kurį nori aplankyti, laimingą valandą skelbiantį akcijas. Tą, kuriame patiekiami kepti tarkuotų bulvių rutuliukai.

– Tai buvo vakar.

Džiana nustebusi mirksi.

– Rimtai?

Pasilenkusi artyn pauostau jos plaukus. Atsiduoda naudotu kavinuku.

– Kada paskutinį kartą prauseisi po dušu?

– Hm... – Ji stabteli mintyse skaičiuodama.

– Tai atsako į mano klausimą. – Atsidūstu. – Džiana, privalai rūpintis savimi.

Draugė, laikydama du kavos puodelius, nežymiai gūžteli pečiais.

– Esu įsigilinusi į lėšų pasisavinimo skandalą, prieš darydama pertrauką noriu pasistūmėti tolėliau.

Kadangi yra vyriausioji naujienų skyriaus tyrėja, Džiana beveik visada *į ką nors* pasinėrusi. Pernai, kilus skandalui su meru, savo darbo stalo nepaliko ištisas šešias dienas. Man teko kone per prievartą maitinti ją vištienos sriuba su makaronais ir peštis, kad persirengtų.

Darbas su Džiana primena gyvenimą su mažu vaiku, kaip jį įsivaizduoju. Mažu vaiku, priklausomu nuo kofeino ir linkusiu šlykščiai keiktis.

– Gerai, – kritiškai ją nužvelgiu. – Tačiau pasistiprink kuo nors daugiau nei kava. Turiu...

– Baltyminių batonėlių, laikomų apatiniame stalo stalčiuje. Žinau. – Kadangi rankos užimtos, Džiana kakta meiliai glusteli man prie peties. – Ačiū, kad pasirūpini, jog ko nors suvalgyčiau.

Man už nugaros kažkas atsikrenkščia. Kiek pasisukusi matau manęs laukiantį Marką, į storą liniją suraukusį tamsius antakius. Pakėlęs ranką pabeldžia į laikrodį.

Džiana prunkšteli.

– Kodėl operatorius elgiasi kaip tavo prižiūrėtojas?

Atsidūstu.

– Manęs laukia susitikimas su Kitu.

Džianos dėmesys vėl nukrypsta nuo Marko, veidas apsiniaukia.

– Velniop jį.

– Džia...

– Ne, rimtai. Velniop tą vyruką. Ar dėl jo esi apsivilkusi vėžlio kostiumą? Ar man teks dar kartą raktais subraižyti jo automobilį?

Imu ją tildyti rankos mostais. Laimė, Markas savo gąsdinimus perkėlė į kitą holo pusę – stovi ten ir laukia prie durų, vedančių į studijos gilumą. Palenkiu galvą arčiau Džianos.

– Dar kartą? – sukuždu.

Trapius jos veido bruožus iškreipia sukta išraiška.

– Taip, – užtikrina man kuždesiu, slėpdama lūpas už kavos puodelio krašto. – Dar kartą.

– Džiana.

– Visas kraują stingdančias smulkmenas papasakosiu, kai baigsiu darbą prie tos lėšų pasisavinimo istorijos. Kaip prišikau jam į...

Ranka užsispaudžiu burną.

– Negalime šito aptarinėti darbo biuro hole, Džiana.

Ji niūriai linkteli.

– Atsiųsiu tau laiškelį.

– Prašau, nesiųsk man laiško. Grįžk prie darbo stalo. Apsimesiu, kad šio pokalbio nebuvo.

Džiana patraukia prie durų, šalia jų stovi Markas, bet apsisukusi vėl sugrįžta.

– Privalai pasikalbėti su žmogiškųjų išteklių skyriumi, – patyliukais sukužda, šįkart žvelgdama rimtai.

– Pasikalbėjau, prisimeni?

Visiškai nieko nepešiau. Sukaupiau drąsą pateikti oficialų skundą, bet žmogiškųjų išteklių skyriaus galva man pareiškė, kad Kito elgesys yra „tipiškas naujienų skyriaus siausmas“, kad ir ką, po velnių, tai turėtų reikšti. Man iš esmės pasakyta susitaikyti arba ieškotis kito darbo. Jei pasirinkčiau susirasti stotį, kuri man geriau tiktų, už manęs rikiuojasi ilga eilė nekantraujančių kandidatų.

Tikriausiai tai ir blogiausia. Nenoriu kitos stoties. Svajoju apie šią. Svajojau dirbti čia. Nuo tada, kai buvau maža mergaitė ir stebėdavau senelį, kiekvieną dieną nuo septynių ryto iki keturių vakaro įsijungusį vietinių žinių stotį. Svajojau būti ta, kurios klausosi bundantis pasaulis. Ta, kurią pamato iš mokyklos grįžę vaikai. Visada svajojau Baltimorės žinių stotyje dirbti meteorologe. Tai – mano senelio mėgstamiausia žinių dalis.

Tad susitaikiau. Išpešiau iš padėties viską, kas įmanoma. Vis dėlto slegiama piktavalio Kito dėmesio pradedu byrėti į gabalėlius.

Gal man *derėtų* pasiieškoti kito darbo.

Spusteliu Džianos ranką.

– Pasikalbėsime vėliau. Grįžk prie lėšų pasisavinimo.

– O kaip Ava Monro?

– O ką Ava Monro?

– Nepagalvojai, gal vertėtų kreiptis dėl to, kas vyksta?

Prunkšteliu.

– Neketinu kreiptis į „Emorio komunikacijos“ prezidentę, Džiana.

– Kodėl ne?

– Nes ji turi rimtesnių reikalų nei peštynės vietinių žinių stotyje. Nenoriu skųstis. Man viskas gerai.

Neketinu kreiptis į Kito viršininkus. Ką apskritai galėčiau pasakyti? Kad jis su manimi nemaloniai elgiasi? Ne. Pablogėjimo tikimybė gerokai didesnė už pagerėjimo. Mažiausiai reikia, kad padėtis su Kitu dar labiau suprastėtų.

– Gerai, bet prie šio klausimo dar sugrįšime. Aš tikrai to nepamiršiu, – įspėja Džiana.

– Žinau, kad nepamirši.

Jos protas primena tvarkingai sudėliotų dokumentų spintą, prikištą sprogmenų. Paskutinį kartą niūriai mane nužvelgusi patraukia per holą. Marko akys it priklijuotos prie jos, parėmęs ranką aukštai jai virš galvos prilaiko duris. Džiana smunka pro jį, eidama užverčia galvą. Akimirką atrodo, kad nusišypsos, bet tada išsišiepusi garsiai sušnypščia.

Markas šokteli ir atatupstas atsitrenkia į durų staktą, o Džiana juokdamasi keliauja tolyn.

Sekdama jai iš paskos prunkšteliu ir skubinuosi eiti pro duris.

– Kaip tokia mažytė būtybė gali būti tokia gąsdinanti? – klausia Markas, žvelgdamas nieko nereginčiomis akimis, ryškiai išraudęs.

– Galbūt niekada to nesužinosime. – Patapšnoju jam per petį. – Klausyk, tau nebūtina lydėti manęs į Kito kabinetą. Kuo puikiausiai rasiu kelią.

Markas kilsteli antakį.

– Žinai, auklės pareigomis nesimėgauju. Ir man čia nėra nieko smagaus.

– Suprantu, – užtikrinu. – Abu turime geresnės veiklos.

– Taip. Turime. – Markas stebi mane, svarsto. Esu taip arti, kad kone galiu abejones *paragauti*. – Eisi į jo kabinetą? Tiesiai ten? Nenoriu vėliau vėl apie tai išgirsti.

– Jis pagrasino tavo mėgstamiausiai kamerai ar ką? – Ties širdimi nusipiešiu kryželį. – Eisiu tiesiai ten.

– Gerai. Tokiu atveju pasimatysime vėliau.

– Iki...

Tačiau Markas jau pradingęs naujienų studijos labirinte. Stebiu, kaip tamsūs plaukai pranyksta už sporto skyriaus stalų.

– Pasimatymo, – užbaigiu atsidusdama.

Prikandusi apatinę lūpą akimis matuoju atstumą tarp Kito kabineto ir reikmenų spintos. Joje yra keli lėšų rinkimo akcijos marškinėliai. Tikrai mieliau vilkėčiau juos, o ne orui nepralaidų kostiumą. Žingteliu porą žingsnių ta kryptimi, kai mano alkūnę suima ranka, puošta blizgančiais auksiniais žiedais.

– Dilaila, – suspaustomis lūpomis man šypteli Simona Lids, viena iš žinių vedėjų. Blizgūs plaukai ir prie jų deranti tokia pat žvilganti asmenybė. Simona visada atrodo it į studiją nulipusi nuo podiumo. Persimeta per petį plaukus. – Tavęs ieško Kitas.

Dieve, tas nepataisomas vyriškis. Ar visiems studijoje pranešė, kad privalau prisistatyti į jo kabinetą, tartum būčiau neklaužada mokinukė?

Dėbteliu į uždarytas kabineto duris.

– Skalėje nuo vieno iki dešimties...

– Kokio lygio šiandien jo bjaurumas? – Simona išsišiepia. – Užtikrintas aštuonetas. – Nužvelgusi mane, vėl pakelia akis. – Originalus stiliukas.

– Aha, tikrai.

Stovėdama šalia aukštos ir dailios Simonos pasijuntu dar didesnė kvailė.

– Šis stiliukas nėra *blogas*, – paskuba pridurti Simona.

Užverčiu galvą ir žvelgdama į lubas sudejuoju.

– Tiesiog *neįprastas*. – Simona tempia mane pirmyn, arčiau kabineto durų. – Nagi. Žinai, kad jei priversi Kitą laukti, tau bus tik blogiau.

Čia ir esmė. Blogiau bus tik *man*. Atrodo, kad Kitas visą priešiškumą ir bjaurius asmenybės bruožus saugo vien tik man. Aš visada sumoku, nors nė nežinau, kuo prasikaltau.

– Žinai, visi tave palaikome, – sukužda Simona. – Nesileisk jo varinėjama.

Taip, na, būtų malonu, jei visi mane palaikytų kiek atviriau. Dažniausiai žeminimus tenka kęsti vienai. Visi Kito bijo – o gal bijo tapti nauja bokso kriauše, – tad nieko nesako.

Simona spustelėjusi man petį palieka prie Kito kabineto durų. Žvelgdama į blizgią medieną svajoju, kad grindys prasivertų ir mane prarytų. Kitas vienintelis visame biure turi *durų* privilegiją. Pakeliu ranką pabelsti ir krūpteliu pamačiusi vėžlio kostiumo rankovę.

– Užeikit, – viduje pasigirsta balsas.

Pravėrusi duris kyšteliu galvą vidun.

– Norėjai mane matyti?

Už stalo įsitaisęs Kitas žvelgia į mane rimtu veidu, raukosi. Sugeba visada atrodyti it į burną susikišęs citriną. Rusvi skruostai kiek įtraukti, apatinė lūpa truputį atkišta.

– Suplanuotas susitikimas, – pakomentuoja, – o tu vėluoji.

– Savo kalendoriuje nieko nemačiau, – prikišu. – Markas apie susitikimą informavo tik baigus filmuoti reportažą.

Stori Kito antakiai primena du piktus vikšrus ant kaktos.

– Šit kaip? Ar dabar jau privalau pildyti tavo kalendorių? Suderinti su tavo sekretore? – Jis prunkšteli. – Jau užtektinai mūsų laiko iššvaistei. Pradėkime.

– Galbūt pirmiausia susipažinkime? – pasiūlo nepažįstamas balsas.

Moteris tamsiais glotniais plaukais grakščiai pakyla nuo susitikimų stalo Kito kabineto viduryje. Nusišypso man malonia, gal kiek įtempta šypsena.

– Labai malonu susipažinti, Dilaila. Mano vardas Megė Lin. Vadovauju radijo stočiai kitoje gatvės pusėje.

Jei Kitas primena nenusisekusio mokslinio bandymo likučius, tai ši moteris – it pavykęs eksperimentas. Visa jos išvaizda šaukte šaukia: *susitvarkiusi*.

Ji ištiesia ranką.

Žvelgiu į ją, savaisiais plaukmenų nepridengtais pirštais laikausi įsikibusi durų staktos. Man regis, nuo vėžlio kostiumo mane pradeda berti.

– Hm, – numykiu. – Sveiki.

Moteris pamažu nuleidžia ranką, jos šypsena virpteli.

– Dilaila, – meta Kitas.

– Atleiskite, aš tik... – nykščiu baksteliu per petį ir nervingai nusijuokiu. – Vyliausi, kad prieš pradedant galėsiu užsukti į poilsio kambarėlį. Manau, spintelėje turiu drabužių pamainą.

– Neturime laiko dar vienai tave ištikusiai katastrofai, Dilaila. Eikš čia.

Mano skruostai užsiliepsnoja. Mėginu atrasti stuburą, apie kurį vis kalba Džiana, bet sunku tai padaryti, kai

praeities klaidos nuolatos visiems demonstruojamos it ponis žirgų parodoje.

Mane ne šiaip ištinka nelaimingi atsitikimai. Net ir pačią sėkmingiausią dieną esu nerangi. Man augant senelis mėgdavo juokauti, kad tikriausiai būsiu supykdžiusi itin kerštingą dvasią. Man siaubingai nesiseka. Labiau nei siaubingai. Galbūt vaikystėje užmyniau ant visų šaligatvio plytelių siūlių. Arba praėjau po tūkstančiais kopėčių. Jei tik kas nors gali susiklostyti netinkamai, taip kone užtikrintai nutiks.

Vėžlio kostiumas. Purvo vonia žirgų lenktynėse. Pernai vienam iš nusikaltimų skyriaus vyrų pagaminau šokoladinio pudingo, bet stovėjimo aikštelėje paslydau ir pusę jo išpyliau ant savęs.

Taigi, ne. Nenoriu žengti į šį kambarį su šia nepriekaištinga moterimi ir nepataisomu viršininku, susėsti susitikimui, kuriam nesu pasirengusi, ir viską daryti dėvėdama vėžlio kostiumą. *Nenoriu.* Yra riba, kiek pažeminimų gali pakelti vienas žmogus, o aš norėčiau, kad į mane būtų žvelgiama rimtai. *Nors kartą.*

Bandydama susiimti įkvepiu.

– Einu į poilsio kambarį, – tariu lėtai ir aiškiai. – Grįšiu vos po kelių minučių, ir galėsime pradėti.

Skubiai apsisuku vildamasi pasprukti, kol Kitas dar nespėjo mano kryptimi paleisti daugiau kandžių pastabų. Esu pasiryžusi apsiginti. Vis dėlto nematau į mane atlekiančio žmogaus, lygiai taip pat užsibrėžusio pasiekti *savo* tikslą.

Viską regiu it sulėtintai. Akies krašteliu išvystu mėlynus languotus marškinius, mėginu pasitraukti į kairę, bet vyras pasielgia taip pat. Mūsų kūnai susidaužia, ir mes pakrypstame, mano klubas įsirėžia į nepriekaištingai nupoliruotų

apdovanojimų lentyną. Kito antros vietos taurė, laimėta televizijos stočių softbolo turnyre, įsiremia man į šonkaulius. Cyptelėjusi tiesiu ranką tikėdamasi ko nors įsikibti ir prisilaikyti. Bėda ta, kad įsikibti galiu tik į stebėtinai stiprią, marškinių mėlynais langeliais aptrauktą ranką.

Išsilieja kava, kažkas trekšteli, ir jau guliu aukštielninka ant šalto linoleumo, prislėgta gaudau kvapą.

Man prie kaklo pasigirsta tyli dejonė, šilto oro debesėlis pakutena gerklę. Mane užgulęs vyras patyliukais atsidūsta, ir tas atodūsis įtartinai nuskamba kaip mano vardas.

Aplink mus pamažu plinta kavos bala. Gėrimas susigeria į mano kostiumą, šildo odą. Mėginu nepaisyti karšto dirginimo.

Vyras virš manęs pasiremia ant alkūnių.

Be akinių atrodo kitaip, bet tą užsispyrėliškai sukąstą žandikaulį atpažinčiau bet kur. Džeksonas Klarkas. Niurzga iš radijo stoties kitapus gatvės. Savo kūnu prispaudė mane prie grindų šalia Kito kabineto. Tas pats vyrukas, kone dvejus metus ant automobilio lango palikinėjęs keistus raštelius, nusprendė imtis smurto.

Kai mane atpažįsta, mėlynos akys aptemsta.

– Žinoma, – iškošia suspaudęs lūpas. Jo ranka įsipainiojusi mano plaukuose. – Čia tu.



EIDENAS VALENTINAS: Klausotės Baltimorės pramoginės radijo stoties, 101.6 LENGVAI FM.

EIDENAS VALENTINAS: O dabar su eismo ir oro sąlygų pranešimais girdėsite Džeksoną Klarką.

[TYLA]

EIDENAS VALENTINAS: [atsikrenkščia] Štai Džeksonas Klarkas.

DŽEKSONAS KLARKAS: Oi, tikrai.

DŽEKSONAS KLARKAS: [nervingas juokas] Štai ir aš.

EIDENAS VALENTINAS: Su eismo ir oro sąlygų pranešimais.

DŽEKSONAS KLARKAS: Taip. Aš čia tam, kad praneščiau apie orus. Ir eismo sąlygas. Abu. Kartu.

Sudomino? Pirkite knygą
O DABAR ŽODIS TAU
bene geriausia kaina ČIA

Šiame „New York Times“ bestselerių autorės B.K. Borison romane apie vienas kitą traukiančias priešingybes, įkvėptame filmo „Kai Haris sutiko Salę“, du tarpusavyje besivaržantys meteorologai verčiami ieškoti kompromiso.

Džeksonas Klarkas ir **Dilaila Stiuart** bėgant metams susidūrė ne kartą, ir dažnai tie susitikimai baigdavosi nelaime. Džeksonas klesti radijo transliacijų kabinos teikiamoje rutinoje ir tvarkoje, o Dilaila dievina spontaniškumą ir nuotykius, patiriamus rengiant reportažus gatvėje. Kai jie prieš savo valią paskiriami dirbti drauge ir pranešti naujienas apie šimtmečio pūgą, tenka išmokti bendradarbiauti.

Dilaila, siekianti, kad į ją, kaip į žurnalistę, būtų žiūrima rimtai, pasiūlo Džeksonui sandorį: jei vyras padės jai puikiai atlikti užduotį, ji pagelbės atrasti seniai prarastą linksmybių ištroškusią jo pusę. Patys herojai to nesuvokia, bet jiems susidūrus visada žybteli kibirkštėlės, tad jų neįprasta partnerystė greitai ir lengvai tampa netikėta draugyste.

Tačiau ar kalbai pasisukus apie jausmus Džeksonas su Dilaila sugebės ištverti audrą? O gal tai, kas nutinka kalnuose, ten ir pasilieka?

„B.K. Borison užrašyti žodžiai veikia kaip ypatinga magija.“
– Elena Armas, bestselerio „Ispaniška meilės apgaulė“ autorė



svajonių knygos
9 786090 311554
www.svajoniuknygos.lt www.facebook.com/svajoniuknygos
PASIDALINK, KAD SKAITAI